Az új szövetség: beiratkozva Isten tervébe

Gondolkozzunk el a szövetségen: mit jelent ez a szó, és miért kell szövetséget kötnünk Istennel. Fontos, hogy jól értsük, mit teszünk, mert amikor mi szövetséget kötünk Istennel, Ő is szövetséget köt velünk. Ha pedig Ő szövetséget köt velünk, annak megvannak az okai.

Egy szemléltetés segít, hogy könnyebben megértsük. Tegyük fel, hogy van egy orvosi egyetem Bukarestben. Amikor elhatározzuk, hogy orvosok leszünk, odamegyünk a jelentkezési anyagunkkal és a bizonyítványainkkal, leadjuk őket, felvételi vizsgát teszünk, és az eredmények alapján ott felvesznek minket. Kötelezettségvállalás születik köztünk és köztük, és mindkét félnek ugyanaz a célja: hogy orvosok legyünk.

Sokan azonban cél nélkül kötnek szövetséget. Egy testvér bizonyságot tett arról a szövetségről, amelyet sok évvel ezelőtt kötött, és úgy tűnik, akkor semmilyen célja nem volt. Olyan ez, mintha iskolába járnék, de nem tudnám, mi lesz belőlem; mintha leadnám a jelentkezésemet, de nem tudnám, miért adom le, és mit akarok elérni. Ez a testvér, mondjuk, üdvözülni akart. Isten terve azonban tágabb. A testvér csak be akart jutni az egyetemre, és ez volt a célja; a célnak azonban annak kellett volna lennie, hogy elvégezze az egyetemet, vagyis orvos legyen.

Isten egyetemének célja

Isten tervét ismerni olyan, mintha ennek az egyetemnek a tervét ismernénk. Az ő terve az, hogy orvosokat képezzen; ezért megyünk oda, és pontosan ezt is teszi. Lássuk most, mi Isten célja. Ő követi a maga célját, nekünk pedig bele kell lépnünk az Ő tervébe, nem pedig azért jönnünk, hogy a saját döntéseinkkel megváltoztassuk az Ő tervét.

Pál apostol ezt írja a Róma 8:28-ban: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” Ugyanígy az orvosi egyetem is a maga terve szerint hív minket, az ő terve pedig az, hogy orvosokat képezzen.

A következő versben Pál megmutatja, mi Isten terve: „Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között.” Isten tehát már azelőtt elrendelte, hogy elkezdtük volna az egyetemet, hogy hasonlók legyünk az Ő Fia képéhez. Ez az Ő terve.

Fia ábrázatához hasonlatosak

Amikor szövetséget jövünk kötni Istennel, be kell iratkoznunk az Ő tervébe. Az Ő terve az, hogy testvéreket formáljon az Úr Jézusnak. Beíratott minket egy iskolába, és az iskola célja az, hogy a tanítvány olyan legyen, mint a Mester. Ezért így kötjük meg a szövetséget: „Hozzád jöttem, Uram, hogy olyanná tégy, amilyen az Úr Jézus.” Ezzel a céllal kell belépnünk az Ő iskolájába.

A 30. versben Pál továbbá azt mondja, hogy akiket eleve elrendelt, azokat Isten el is hívta. Amikor elhív minket, nem csupán azért hív el, hogy üdvözüljünk. Céllal hív: hogy az Ő gyermekei legyünk. Isten gyermekének lenni pedig azt jelenti, hogy Istentől születtünk.

János 1-ben János apostol az Úr Jézust egyszülöttnek nevezi. Később azonban, a Róma 8-ban, már nem egyszülött, hanem elsőszülött sok testvér között. Isten célja tehát az volt, hogy az egyszülöttnek sok testvére legyen. Ez Isten egyetemének terve.

Ha hallgattok szavamra

Istennek van egy iskolája, és szövetség alapján fogad be minket. A 2Mózes 19-ben látjuk, hogyan viszi véghez a tervét, de csak azokkal, akik beiratkoznak a tervébe, nem akárkivel.

Ha az én tervem az, hogy juhász legyek, az orvosi egyetem terve pedig az, hogy orvosokat képezzen, nem vesznek fel. Ha odamegyek, és azt mondom: „Én juhász akarok lenni", azt felelik majd, hogy ott csak orvosokat képeznek. El kell fogadnod az ő tervüket, és aztán beiratkozni abba. Megfelelő iratokkal is rendelkezned kell, olyan jókkal, hogy az ottaniak azt mondják: alkalmas vagy, és eleget tudsz ahhoz, hogy tovább lehessen veled dolgozni.

A 2Mózes 19:5-ben Isten ezt mondja: „Mostan azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közül az én tulajdonom; mert enyém az egész föld." Ez volt Isten ígérete: „ti lesztek nékem valamennyi nép közül az én tulajdonom". Volt azonban egy feltétele: „ha engedelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet".

Ebből a szövegből azt gondolhatnánk, hogy nem a nép kötött szövetséget, hanem csak Isten köt szövetséget az emberrel. Ma elég sokan gondolkodnak így. Ha megkérdezel valakit: „Kötöttél te szövetséget Istennel?", azt feleli: „Miféle szövetséget? Ma már nem kötünk szövetséget. Ma kegyelemből, hit által üdvözülünk." Mások azt mondják: „De igen, van szövetség, de azt csak Isten köti meg, mert a Zsidókhoz írt levélben az áll, hogy Ő köt velük új szövetséget." Vagyis csak Ő.

A szövetségnek azonban már a meghatározásánál fogva két fele van, mint egy szerződésnek. Akit alkalmaznak, annak is vállalnia kell egy kötelezettséget az iránt, aki alkalmazza. A 2Mózes 19-ben Isten szól a néphez, a nép pedig így felel: „Valamit az Úr mondott, mindazt megcselekeszszük." A 24. fejezetig, ahol ugyanez a jelenet megismétlődik, azonban történik néhány dolog.

A 2Mózes 20:18–20-ban ezt olvassuk: „Az egész nép pedig látja vala a mennydörgést és villámlást, és a trombitaszót, és a hegyet füstölögni. És látá a nép, és megrettenve távol álla. És mondának Mózesnek: Szólj te velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne szóljon velünk, hogy meg ne haljunk. Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek, mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő félelme előttetek legyen, hogy ne vétkezzetek." Isten nem kötött szövetséget a néppel úgy, hogy fel ne készítette volna rá.

Hogyan készítette fel? A nép reszketett, távol állt, és arra kérte Mózest, hogy Isten többé ne szóljon hozzájuk, hogy meg ne haljanak. Mózes azonban elmagyarázta nekik, hogy Isten éppen azért jött, hogy próbára tegye őket, és hogy az Ő félelme legyen a szemük előtt, hogy ne vétkezzenek.

Az ő félelme előttetek

Gondoljunk ismét, szemléltetésként, az orvosi egyetemre. Amikor be akarsz jutni, már az elején közli veled a feltételeket: ha egy bizonyos dolgot teszel, annak ez és ez a következménye, ha pedig mást, kirúgnak. Ha semmit sem mondanának, nem tudnád, mire számíts. Hiányoznál az órákról, nem mennél el a vizsgákra, és egy nap kitennének. Akkor tiltakoznál: „Miért tettek ki? Semmilyen feltételt nem mondtak, amikor felvettek!"

Emlékszem, hogy Ceausescu idején – Románia kommunista diktátorának korában – ha az első évfolyamon megbuktál, kirúgtak, és újra felvételiznod kellett, hogy mindent elölről kezdj. Ezért mindent megtettél, hogy az első évben egyetlen vizsgád se maradjon le. A következő években már nem ugyanez volt a szabály. Megengedték, hogy egy vizsgát egyszer-kétszer megismételj, de ha ezek után sem sikerült, kirúgtak. A diákok olyan félelemben éltek, amely tanulásra és nagy odafigyelésre késztette őket, nehogy ilyesmi történjen velük. Voltak tanárok is, akik egyenesen fenyegettek minket, és jól ránk ijesztettek.

Isten ugyanígy félelmet ültetett a népbe. Odavitte a hegyhez, a hegy füstölgött és lángolt, úgyhogy az emberek reszkettek. Én is reszkettem a félelemtől, nem azért, mert bárki is fenyegetett volna, hanem a járművezetői vizsgán. A rutinpályán az izgalomtól és attól a félelemtől, hogy megbukom, remegett a lábam a kuplungon. A pályát nagyon gyorsan, nagyjából egy perc alatt kellett teljesíteni, és remegő lábbal minden nagyon nehézzé vált. Nem értettem, miért éppen akkor történik ez velem. Olyan mély izgalmat éltem át, hogy az egész testem reszketett.

A nép reszketett. Miért? Isten azért hozta ebbe az állapotba, hogy megértse, milyen fontos a szövetség.

A 2Mózes 24-ben újra a szövetségről olvasunk, és ezúttal Isten valóban meg is köti velük. Az 1. versben Mózest felhívják a Sínai-hegyre, a 3. versben pedig ezt olvassuk: „Elméne azért Mózes, és elbeszélé a népnek az Úrnak minden beszédét és minden törvényét. És felele az egész nép egy szívvel, és mondának: Mindazokat a beszédeket, amelyeket az Úr mondott, megcselekeszszük." Most a nép már fel volt készítve. Isten azért jött, hogy próbára tegye őket, és hogy az Úr félelmét a szemük elé állítsa, hogy meg ne szegjék a szövetséget. Céllal kötötte velük ezt a szövetséget: hogy az Övéi legyenek. Ez Isten célja. És hogy el ne veszítse őket, Isten az ember iránti szeretetében az Úr félelmét állította a szemük elé.

Szükséges-e az Úr félelme? Gondoljunk néhány emberre. Kornéliusz nem reszketett, de ha Isten minden emberét sorra vesszük, látjuk, hogy féltek Istentől. Saul ellenben az emberektől félt. Ő maga vallotta meg az 1Sámuel 15:24-ben: „Vétkeztem, mert áthágtam az Úrnak parancsolatját és a te beszédedet, mert féltem a néptől, és engedtem szavának." A filiszteusoktól is félt. Amikor a

körülötte lévő nép reszketett a filiszteusoktól való félelmében, ő merészelt áldozatot bemutatni. Így működik az emberektől való félelem. Isten Igéje azt mondja, hogy az emberektől való félelem tőr (Példabeszédek 29:25), az Úr félelme pedig az élet forrása (Példabeszédek 14:27).

Isten felkészítette őket, és minket is felkészít. Amikor Pál találkozott az Úr Jézussal, nem zsebre tett kézzel állt ott, és az Úr Jézus sem kérlelte: „Szépen kérlek, Pál, légy te is engedelmes." Az ApCsel 9:6 azt mondja: „Ő pedig reszketve és álmélkodva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?" Ez nekünk is szükséges feltétel. Milyen egyetemre lépünk be? Mit akar Isten csinálni belőlünk? Isten fiaivá akar tenni minket, és ez nem csekély dolog.

A „Valamit az Úr mondott, mindazt megcselekeszszük" szavakból kiindulva tovább olvasunk a 2Mózes 24:5–7-ben: „És elküldé Izráel fiai közül az ifjakat, és égőáldozatokat áldozának, és hálaadó áldozatul tulkokat ölének az Úrnak. Mózes pedig vevé a vérnek felét, és csészékbe tölté, a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. És vevé a szövetség könyvét, és elolvasá a nép hallatára." Figyeljünk erre: van a szövetségnek könyve, és ma is van ilyen. De honnan hozta Mózes a törvényeket?

Istentől hozta, aki eljött, és átadta neki őket. Az Úr Jézus is Istentől hozott mindent. Hozott Ő is törvényeket? Igen, hiszen az új szövetségről az Úr azt mondja, hogy törvényeit a szívükbe adja (Zsidók 10:16).

Ímé a szövetség vére

Amikor szemtől szembe álltak a szövetség könyvével, az izraeliták a 2Mózes 24:7 szerint így feleltek: „Valamit az Úr mondott, mindazt megcselekeszszük és engedelmeskedünk." Ekkor a 8. versben Mózes „vevé a vért, és ráhinté a népre, és monda: Ímé a szövetség vére, amelyet az Úr kötött veletek mindezekről a beszédekről." Ezeknek a beszédeknek az alapján lép Isten szövetségre velünk. De előbb meggyőződik arról, hogy a szövetség, amelyet kötünk, a valódi.

Vegyünk egy embert, aki szövetséget köt Istennel, hogy juhász lesz, de mégsem lesz juhász. Vele Isten nem lépett szövetségre. Ennek az embernek arra kellett volna szövetséget kötnie, hogy orvos lesz; akkor, ha teljesítette volna a feltételeket, a szövetség megköttetett volna.

Mit jelent az, hogy a népet meghintették vérrel? Mózes megszentelte a népet. A vér életet jelent, és bocsánatot hoz. Egy akaratlanul elkövetett bűnért az embernek a rend szerint áldozatot kellett vinnie a paphoz, a helyzetének megfelelően: a tehetősebb bárányt, a szegényebb galambot vagy gerlicét. Vér nélkül azonban nem volt bocsánat. Ahhoz, hogy Isten népévé legyenek, az izraelitákat meg kellett hinteni vérrel. Ezért mondja Mózes olyan szépen: „Ímé a szövetség vére."

Amikor két fél szerződést köt, az ember aláír bal oldalt, a munkáltató pedig jobb oldalt. Amikor Isten aláírja velem a szövetségét, milyen pecsétet üt rá? Vért. Amikor szövetségre lépek Istennel, Neki meg kell tisztítania engem, és ehhez hozza a vért. A Zsidók 10:29-ben ezt olvassuk: „Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltó az, aki az Isten Fiát lábbal tapodja, és a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelem Lelkét bántalmazza?"

A szövetségbe való belépéskor történt valami. Ez azonban nem jelenti azt, amit egyesek mondanak, hogy aki szövetségre lépett, az örökre megtisztult és üdvözült múltbeli, jelenbeli és jövőbeli bűneiből, és ezért tovább vétkezhet, és élhet úgy, ahogy addig élt. Ez nem így van. Mi következik a szövetségbe való belépés után? Isten azt mondja: „Az enyéim lesztek." Ez az új szövetség.

A diploma egyik sarka

Az 5Mózes 29 segít megérteni, mi történik a szövetségbe való belépéskor. Amikor bejutottam az egyetemre, egyetemista lettem. Emlékszem egy tanárra, aki akkor ezt mondta nekünk: „Vigyázzatok, most a diploma egyik sarka van a kezetekben. A diplomának négy sarka van. A másik hármat még meg kell szereznetek. Ne higgyétek, hogy megvan a diplomátok, csak mert bejutottatok."

Mi is ugyanebben a helyzetben vagyunk. Felvettek minket Isten iskolájába, és Ő újjászül minket. De milyen alapon szül újjá? A szövetség alapján. Ezért amikor megkötjük, tudnunk kell, mit kötünk, különben Isten nem köt velünk szövetséget.

A 29. fejezet címe: „A szövetség megújítása". Ezúttal a szövetséget nem az atyákkal kötötték, akik kijöttek Egyiptomból, hanem a gyermekeikkel. A gyermekek nem kötöttek szövetséget, ezért Istennek újat kellett kötnie velük. Joggal mondják, hogy Istennek csak gyermekei vannak, unokái nincsenek. Ha én Isten gyermeke vagyok, a gyermekeim nem öröklik az Ő Országát pusztán azért, mert én az Ő gyermeke vagyok. Nekik is Isten gyermekeivé kell lenniük, és nekik is szövetséget kell kötniük Vele.

Az 5Mózes 29:9–11-ben ezt olvassuk: „Tartsátok meg azért e szövetség igéit, és teljesítsétek azokat, hogy jó szerencsével vigyetek véghez mindent, amit cselekesztek. Ti ma mindnyájan az Úr előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti fejeitek, nemzetségeitek, véneitek és vezéreitek, Izráelnek minden férfia, kicsinyeitek, feleségeitek és a jövevényed, aki a te táborodban van, a te fáid vágójától fogva vized merítőjéig." A 12–13. vers pedig megmutatja, miért állnak ott mindnyájan: „Hogy belépj az Úrnak, a te Istenednek szövetségébe és esküjébe, amelyet az Úr, a te Istened köt ma veled; hogy téged ma népévé tegyen magának, ő pedig legyen néked Istened, amint megmondotta néked, és amint megesküdt atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak."

Ki köti ezt a szövetséget? Én és Isten, nem csak Isten és nem csak én. A szöveg azt mondja: „ma". Van a szövetségnek napja, és nekünk tudnunk kell, melyik az a nap, mert nagy nap.

Mindannyian tudjuk a születésnapunkat. Édesanyám az órát is megmondta: „Hajnali négykor születtél, fiam, április 12-én." Tudom a házasságkötésem napját is, és sok mindenre emlékszem abból, ami akkor történt, még ha nem is minden részletre. Az Istennel kötött szövetség napját viszont már nem tudjuk, és azt sem, milyen szövetséget kötöttünk akkor. Pedig valóságos dolgokról beszélünk, nem véletlen eseményről. Isten azért köti meg a szövetséget, hogy népévé, gyermekeivé tegyen minket.

Jegyezzük meg, hogy azok az emberek nem voltak újjászületve. Isten eljött Izráel népéhez, szövetségre lépett vele, megtanította, hogyan lépjen be a szövetségbe, majd ezt mondta neki a 18.

versben: „Ne legyen közöttetek férfi vagy asszony, nemzetség vagy törzs, akinek szíve elfordul ma az Úrtól, a mi Istenünktől, hogy elmenjen szolgálni azoknak a nemzeteknek isteneit."

És rögtön hozzáteszi: „Ne legyen közöttetek méreget és ürmöt termő gyökér."

Ma a konkoly együtt van a búzával; ez a szabály, és a gyülekezetben mindenféle emberek vannak. Isten népében mégsem lehet olyan gyökér, amely mérget és ürmöt terem, amely arra hívja a többieket, hogy más isteneket imádjanak. És amikor ma arra hívnak minket, hogy olyanok legyünk, mint a világ, nem éppen arra hívnak, hogy más isteneket imádjunk? A világnak megvannak a maga istenei. Egyesek azt mondják, a gyülekezetben ez is megengedett, hiszen ott búza is van, polyva is. Ez nem így van. Isten Igéje azt mondja nekünk, hogy a gyülekezet szent hely, ahol Isten lakozik.

Semmi méreget és ürmöt termő gyökér

Mózes így folytatja az 5Mózes 29:19–20-ban: „És senki, aki hallja ez esküvés igéit, ne áltassa magát szívében, mondván: Békességem lesz, ha szívem hajlandósága szerint járok is, és hozzáadom a részegséget a szomjúsághoz. Nem akar néki megbocsátani az Úr." Így volt ez az ószövetségben. Arról, aki az új szövetséget szegi meg, a Zsidókhoz írt levél azt mondja, hogy még súlyosabb büntetést kap. Egyesek így felelnek: „Nem, az új szövetség kegyelem."

A napokban felhívott egy ember, és a szándékos bűnről kérdezett. Felolvasta, mi áll a Zsidók 6-ban és a Zsidók 10-ben, a végén pedig megkérdezte: „Nem lehet, hogy ez csak a zsidóknak szól?" Nem csak a zsidóknak szól, még ha a levél nekik címzett is. Komoly, józan ember volt, aki érteni próbálta a dolgot, és nem gúnyból kérdezett. Így tanították neki: hogy ez a zsidóknak szól, nem nekünk, mert a pogányok a kegyelem alatt vannak.

Az 5Mózes 29 emberei nem voltak újjászületve. Csak a szövetség által voltak Isten népe. Isten mégsem engedte meg nekik, hogy kilépjenek a szövetségből, és megszegjék azt. Egy ilyen emberről a 20. vers azt mondja, hogy „az Úr haragja és féltőszerelme felgerjed az ellen az ember ellen, és rászáll mindaz az átok, amely meg van írva e könyvben, és eltörli az Úr annak nevét az ég alól". A 21. versben pedig: „És elválasztja azt az Úr veszedelemre Izráel minden nemzetségéből, a szövetség minden átkai szerint, amelyek meg vannak írva e törvénykönyvben." A törvény könyvét a szövetség könyvének is nevezték. Amikor Jósiás idejében megtalálták a törvény könyvét, a király a szövetség könyvét olvasta fel a nép előtt. Az Írás mindkét nevet használja.

Kétszer meghaltak

Nem azért olvassuk ezeket, hogy megrémüljünk, hanem hogy megértsük, mit jelent a szövetség. Az új szövetség más: abban Isten az Ő gyermekeivé tesz minket. A János 1:12–13-ban ezt olvassuk: „Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek. Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek." Egyesek azt mondják: „Itt semmi sincs a szövetségről. De jó, hogy nincs! Befogadtam Őt. Fogadd be a szívedbe, és üdvözülsz." Hozzátehetjük azonban,

mert világos, hogy ezt a hatalmat azok kapták meg, akik annak alapján, amit kaptak, szövetséget kötöttek.

Mi történik tehát a szövetségkötéskor? Isten újjászül minket, életet ad nekünk. Újra életünk van Tőle. Meghalhatunk-e másodszor? Isten Igéje azt mondja, hogy igen. Júdás levelében, a 12. versben bizonyos embereket „kétszer megholtaknak" neveznek. Mit tettek ezek az emberek? Visszafordultak, és megszegték Isten szövetségét. A Zsidók 8:9-ben az Úr ezt mondja: „Mivelhogy ők nem maradtak meg az én szövetségemben, én sem gondoltam velük." Talán azt hisszük, hogy ha mi ugyanezt tesszük, velünk majd törődni fog?

Amikor megszegjük a szövetséget, és szándékosan vétkezünk, nem jelentéktelen dolgot cselekszünk. Az Isten Fiát gyalázzuk meg. Neki újra meg kellene gyaláztatnia, keresztre feszíttetnie, és még egyszer meghalnia ahhoz, hogy Isten újra újjászüljön minket. Ez nem lehetséges; vége van. Ezért, ahogy Pál írja a Filippi 2:12-ben, „félelemmel és rettegéssel" kell munkálnunk az üdvösségünket.

Amikor Mózes meghintette a népet, ezt mondta: „Ímé a szövetség vére." Az Úr Jézus ugyanezeket a szavakat mondta a Máté 26:28-ban: „Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára." A népet meg kell szentelni és meg kell tisztítani, ez pedig csak vér által történhet. Az Úr Jézus vére egyszer s mindenkorra kiontatott. Ő nem hal meg jövőre is, nem hal meg még egyszer az én bűneimért.

Isten tárgyilagos

Az Úr tehát új állapotba hoz engem, és ez a nagy áldás: életet ad nekem. Nekem kell vigyáznom erre az életre, hogy el ne veszítsem. Ha elveszítem, én vagyok az, aki elveszíti; nem Isten csúfol meg engem. Áltathatja-e magát valaki a szívében, mondván: „Békességem lesz, ha szívem hajlandósága szerint járok is"? Természetesen nem. Annak az Úr nem bocsát meg.

Az Úr jó, irgalommal teljes és hosszan tűrő. Akkor hogyan tehet ilyet? A baj az, hogy az ember maga veszíti el az életét. A bűn halált hoz, és Isten már nem tehet érte semmit. Az ember önmagát öli meg, öngyilkos lesz, Isten pedig nem tesz vele semmit. Vannak szabályai, amelyeket senkiért sem szeg meg. Isten tárgyilagos, nem elfogult.

Tegyük fel, hogy Isten így gondolkodna: „Ez az ember többet szolgált Nekem, mint a másik, ezért, bár elbukott, visszahozom." Megtenne Isten ilyesmit? Nem, mert Isten tárgyilagos. Különben részrehajló és hazug volna. Felállított egy mércét, amely szerint befogad a szövetségbe, és amely szerint kitesz belőle, nekem pedig vigyáznom kell, hogy onnan ki ne kerüljek. Utána nem állhatok elő azzal a kéréssel: „Kérem, fogadjanak vissza. Igaz, kimentem a világba, visszajöttem, szándékosan vétkeztem, de…"

Talán ti is hallottatok embereket így imádkozni: „Bocsásd meg, Uram, akarva és akaratlanul elkövetett bűneiket." Én is hallottam. De megbocsátja-e Isten a szándékos bűnöket?

Azt mondják, amíg élsz, van esélyed. Azoknak azonban, akikről Júdás ír, már semmi esélyük sem volt. A Júdás 12 „gyümölcstelen késő őszi fáknak, kétszer megholtaknak, tövestől

kiszaggatottaknak” nevezi őket. Ma sok olyan tanítás terjed, amely azt állítja, hogy nem halunk meg, még ha szándékosan vétkezünk is, hogy üdvözültünk, és Isten örökre eleve elrendelt minket, és így tovább. Ezért meg kell néznünk, mit tesz Isten ebben a szövetségben.

Ímé, újjá lett minden

A 2Korinthus 5:17–18-ban Pál apostol ezt írja: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden. Mindez pedig az Istentől van, aki minket megbékéltetett önmagával a Jézus Krisztus által, és nékünk adta a békéltetés szolgálatát.” Minden újjá lesz, nem csak némely dolog. Isten kiemel és átvisz minket a sötétség birodalmából egy olyan országba, ahol minden új, minden a mennyből jön.

Következésképpen nem csupán egy olyan szövetségről van szó, amelyet követek, megszegek, aztán visszatérek hozzá. Amikor Istenhez jövök, és szövetséget kötök Vele, én kötelezettséget vállalok, Ő pedig vállalja, hogy gyermekévé tesz. Újjászül engem, és Isten gyermeke leszek. Istentől születni nem elhanyagolható dolog.

De mi történik, ha Istentől születtél, aztán újra olyanná leszel, mint az ördög, és bocsánatot akarsz nyerni, és vissza akarsz jutni? Az ördög vissza tudott jutni? Ha Isten befogadna egy ilyen embert, részrehajló lenne, és az ördögnek is joga lenne még egy esélyt kérni: „Uram, ezt miért fogadtad be, ha engem kivetettél? Megpróbálhatom én is még egyszer?” Ez már nem lehetséges.

Isten a gyermekévé tesz, Istentől születetté, az isteni természet részesévé. Ezek rendkívül nagy dolgok, nem holmi apróságok. Arra hívattunk el, hogy olyanok legyünk, mint Ő. Ha nem tudtuk, mire hívattunk el, és orvos helyett juhásszá akartunk lenni, akkor sehol sem vállaltunk kötelezettséget, és senki sem vette figyelembe a jelentkezésünket.

Nem elég, ha mások megnyugtatnak

Egy testvér bizonyságot tett arról, hogy csak a gondolataiban kötött szövetséget Istennel. Látta, hogy nincs győzelme, és hogy nincs rendben. Amikor másoknak azt mondta: „Nem vagyok rendben”, azok elaltatták: „Nyugodj meg, üdvözültél. Ne aggódj. Ez az ördögtől van. Az ördög jön, hogy azt mondja, nem vagy rendben, de te rendben vagy, üdvözültél.”

Ismertem egy idős embert, akit a halálos ágyán elfogott a halálfélelem. Megtért ember volt, evangélista, prédikált, tekintélyes ember volt. Ez a félelem nem Istentől van, hanem az ördögtől, mert ahogy az 1János 4:18 írja, a félelem gyötrelemmel jár. Valaki mellette ezt mondta neki: „Most ne kételkedj. Te üdvözültél az Úr Jézus vére által. Hogyan félhetsz egy egész élet után?” Ő pedig így felelt: „Nem tehetek róla, félek.” Én magam hallottam ezeket a szavakat.

Hiába jön melléd valaki más, ahogy Jób tanácsadói jöttek. Segítettek ők valamit Jóbnak? Még az egész világ együtt sem tud meggyőzni arról, hogy rendben vagyok, ha bennem félelem van. Ha magamban világosan tudom, hogy valami nincs rendben, akárki jöhet, és mondhatja: „Te üdvözültél”, az is hiábavaló.

Hűséget esküdtem néked

Sokan mondják a mai elméletek szerint, hogy befogadták az Úr Jézust a szívükbe. A kérdés azonban megmarad: kötöttél-e te szövetséget Vele, és főleg, kötött-e Ő szövetséget veled?

Akik átéltük, emlékszünk, milyen volt, amikor összeházasodtunk, vagy amikor össze akartunk házasodni, amikor egy fiú szeretett egy lányt, vagy egy lány szeretett egy fiút. Még házassági szándék nélkül is tudjuk, min mentünk át: az izgalmakat, a vágyat, hogy találkozzunk. Bármit mondtak volna nekünk, nem volt értelme velünk vitatkozni. Az Úrral való járásunkban is emlékeznünk kell ilyen pillanatokra. Ha nem emlékszünk ilyen pillanatokra Vele, akkor semmi sem volt. A félelem nem hozza el a szeretetet.

Az Ezékiel 16:6–9-ben az Úr ezt mondja: „És én elmenék melletted, és látálak, hogy a te véredben fetrengesz, és mondék néked: A te véredben élj! És mondék néked: A te véredben élj! Sokasággá mint a mezőnek növényét tettelek, és sokasodál és felnevekedél, és szép ékességgel ékesedél; emlőid megkeményedének és szőrzeted kinőtt, de mezítelen és csupasz valál. És elmenék melletted, és látálak, és ímé, a te időd a szerelem ideje volt, és kiterjesztém ruhám szárnyát reád, és befedém mezítelenségedet; és megesküvém néked, és frigyre lépék veled, ezt mondja az Úr Isten, és enyém lettél. És megmosálak vízzel, és lemosám rólad véredet, és megkenélek olajjal."

Itt egy szerelmi történet áll előttünk. De kik között?

Szerelmi történet ez az Úr Isten és az Ő népe között. Minek kellett eljönnie az Ő népére? Eljött számára a szerelem ideje.

Egy törvénytudó odament az Úr Jézushoz, és megkérdezte, mit kell tennie, hogy elnyerje az örök életet. A válasz a Törvény első parancsolata volt: szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből (Lukács 10:27). Nem a második vagy a harmadik parancsolat ez, hanem az első, a legnagyobb és a legfontosabb, az első, mint egy elsőszülött. Ez a szeretet pedig nem akármilyen szeretet, hanem teljes elméből, teljes szívből, teljes erőből és teljes lélekből fakad.

Milyen Istent szeretünk?

Közülünk némelyek megismertek valamit ebből a fajta szeretetből, amikor szerettek egy lányt, mások nem. A szeretet azonban nagyjából így fest: egész gondolkodásod, egész elméd ott van. Egy testvér joggal tette fel a kérdést: milyen Istent szeretünk? Őt kell szeretnünk, éppen Őt. Meg kell találnunk Isten szépségét, mert ha nem találjuk meg, mit szeretünk akkor?

Sok éneket éneklünk, például: „Szeretlek, Jézus." De melyik Jézust szeretjük: egy másik Jézust, vagy valóban Jézust? Az Úr Jézus eljött az övéihez, az emberek pedig jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot (János 3:19). Ő a világosság, a világosság pedig nem sötétség, és nem bűn. Az emberek jobban szerették a gonoszságot, mint az igazságot.

Isten azonban az igazság Ura. Nekünk egy olyan Jézus tetszik, aki nem az igazságról beszél nekünk, hanem bármi másról, és aki nem mutatja meg a bűneinket, mert nem akarunk tudni róluk. Bűneinknek a szőnyeg alatt kell maradniuk; nem visszük el őket a gyülekezetbe, nehogy

bárki is meglássa. De a Zsidók 4:13 azt mondja: „És nincsen oly teremtmény, amely nem volna nyilvánvaló ő előtte; sőt mindenek mezítelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk."

Nem érdekből

„Elmenék melletted, és ímé, a te időd a szerelem ideje volt." Istennek tehát megvan a maga pillanata. Sok ember érdekből házasodik. Azt mondják valakiről: „Nézd, milyen jó házasságot kötött! A fiúnak van autója, háza, jó állása, mindene megvan, ami kell. Milyen jól kifogta!"

A szüleim arra tanítottak, hogy ne vegyek feleségül szegény lányt. Ők szegények voltak, és tudták, mit jelent a szegénység. Egy bizonyos szempontból igazuk volt, mert a testi emberek egy ideig szeretnek, aztán gyűlölnek. Ha szegény lányt veszel feleségül, egy darabig szereted, ameddig tart. De amikor jönnek a nehézségek, a szegénység és a gondok, semmi sem marad. Akkor úgy tűnik, hogy a jólét hozza el a jót és a boldogságot, és az ember jobb és szebb megoldást keres.

De szövetségre lép-e velünk Isten, ha érdekből megyünk Hozzá? Azt mondjuk magunknak: „Gyerünk a mennybe, mert ott aranyutcák és gyöngykapuk vannak." Szép, nagyon szép a mennyben, és azért térünk meg, hogy odajussunk. Isten szövetsége azonban szeretetszövetség, a szerelem szövetsége.

Mint tiszta szűz

Isten házasságra lép velünk. Hogyan nevez most minket a Biblia? Pál ezt írja a 2Korinthus 11:2-ben: „Mert féltelek titeket Isten féltő szerelmével; mert eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint tiszta szűzet állítsalak Krisztus elé." A Jelenések 19:7-ben pedig ezt olvassuk: „Mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát." Ma arra készülünk, hogy az Úr Jézus felesége legyünk.

Ez Isten terve: hogy az Úr Jézusnak testvérei legyenek, és képletesen szólva menyasszonya, a Bárány felesége. Több kép is van itt, de egyetlen célunk, egyetlen tervünk van: Isten felkészít minket, hogy a Báránynak felesége legyen. Ha a Bárány engedelmes az Atyának, nem lesz-e engedelmes az Ő felesége is? Engedetlen feleséget venne Ő? Olyan feleséget venne, aki nem tiszta?

A jegyesség a házasság előtt van. Mondhatnánk, hogy éppen az a legszebb része, mert utána a házasság valamiképpen a megszokott rendbe kerül, a jegyesség viszont, ha igazi, egészen különleges dolog. Amit ebben a romlott világban élünk meg, az már nem jegyesség.

Így tekintsünk Istenre, aki ezt mondja: „megesküvém néked, és frigyre lépék veled, ezt mondja az Úr Isten, és enyém lettél." Isten hűséget esküszik. De nem kell-e nekünk is hűséget esküdnünk Neki: „Egész életemben a Tiéd leszek"? Ő azt mondja: az Enyém lettél, és az Enyém leszel.

Örömmel fogadták az Igét

És mit felelt az ember? A 2Mózes 24:7-ben a nép ezt mondta: „Valamit az Úr mondott, mindazt megcselekeszszük és engedelmeskedünk." Ezeknek a szavaknak az alapján lép Isten szövetségre. Neki azonban látnia kell a szívet, és Ő ismeri is. Az ApCsel 15:8-ban Péter ezt mondja a pogányokról: „És a szívismerő Isten bizonyságot tett mellettük, mivelhogy nékik is megadta a Szent Lelket, miként minékünk is."

Milyen szívet látott ott Isten? Azok az emberek örömmel fogadták az Igét, örömmel fogadták Vőlegényüket, Fejedelmüket. Ugyanezt látjuk a filippi börtönőrnél, aki a mi szemünkben különös ember volt: a végén örvendezett, hogy hitt (ApCsel 16:34). És az Úr kétségtelenül befogadta.

Az új szövetség azt jelenti, hogy örömmel fogadjuk az Igét, örömmel fogadjuk Vőlegényünket, mert az Úr Jézus az Ige. De valóban az Úr Jézus legyen az, ne valaki más, mert itt rejlik a legnagyobb megtévesztés. Azt mondják: „Fogadd be az Úr Jézust a szívedbe." De ki az Úr Jézus? Ő az Ige, Ő Isten, Isten pedig szent, háromszorosan szent. Erre kaptunk elhívást.

„És megmosálak vízzel, és lemosám rólad véredet, és megkenélek olajjal." Ha képként tekintünk ezekre a szavakra, mit jelent az, hogy Isten olajjal ken meg minket? Megtisztított a vérünktől, a szennyünktől, és felöltöztetett.

Miután megtisztított, Isten ruhát adott nekünk. Így munkálkodik Ő. Ezért hív minket az Ige az Efézus 4:24-ben arra, hogy öltözzük fel az új embert, aki Isten szerint teremtetett. Nézzük meg, milyen további lépéseket tesz Isten, hogy megértsük, mire hívattunk el.

Tagok, amint akarta

Az 1Korinthus 12:12–18-ban Pál apostol ezt írja: „Mert amiképpen a test egy, és sok tagja van, a test tagjai pedig, noha sokan vannak, mindazáltal egy test, akképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha azt mondja a láb: Mivelhogy nem vagyok kéz, nem vagyok a testből való: azért nem a testből való-é? És ha azt mondja a fül: Mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való: azért nem a testből való-é? Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás? Most pedig az Isten helyezte el a tagokat, mindeniket a testben, amint akarta."

Ez a test is része Isten tervének? Igen. Istennek terve van: hogy eljuttasson minket a férfiúi korra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére (Efézus 4:13), hogy a Fiú elsőszülött legyen sok testvér között (Róma 8:29). Ezért kereszteltettünk meg mindnyájan egy Lélek által.

Pál ugyanebben a fejezetben, az 1Korinthus 12:24–27-ben így folytatja: „Az Isten szerkesztette egybe a testet, a hiányosabbnak nagyobb tisztességet adván, hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem hogy a tagok egyenlően viseljenek gondot egymásért. És akár szenved egy tag, vele együtt szenved minden tag; akár dicsőítik az egy tagot, vele együtt örül minden tag. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint."

A gyülekezet, Krisztus teste, nagy titok. Miért? Mert a Sátán mindent megtesz, hogy ne jussunk el Isten céljához.

Visszatérek az orvosi egyetem példájához. Ha nem iratkozom be az orvosira, mi az esélyem arra, hogy orvos legyek? Eleve vesztettem. Ugyanígy, ha nem vagyok tagja Krisztus testének, nem juthatok el a célig. Ennek oka az, hogy a test része Isten tervének. Nem igaz, hogy Isten azért „rúg ki" minket, vagy azért nem fogad be, mert önkényes volna, és megsértődne arra az emberre, aki nem akar Krisztus testének része lenni.

Mit találsz az orvosi egyetemen? Sok tankönyvet, de nem csak tankönyveket. Vannak tanárok is, de nem csak tanárok. Vannak laboratóriumok is, emberi szervek, amelyeken a hallgatók gyakorolnak. Mindennek célja van: hogy amikor majd orvosként dolgoznak, és megvizsgálják a testemet, pontosan tudják, hol a szív, és hol van minden egyes szerv. Ugyanígy van Isten tervével is. A gyülekezet, Krisztus teste része ennek a tervnek, és Isten helyezi el a tagokat a testben, mindegyiket úgy, ahogy akarta.

A gyermeknek fel kell nőnie

Gondoljatok egy gyermek születésére. Amikor eljön a nap, az apa elmegy a feleségével a kórházba, a szülés után pedig a szülők hazaviszik a gyermeküket. Miért? Nem úgy, mint egy babát, amelyre vágytak, hanem azért, mert a gyermeknek fel kell nőnie: szüksége van tejre, táplálékra, anyára.

A kislányom tizenegy és fél éves. A kórházban hagyták, és két évig és hét hónapig nem volt anyja. Amikor kinyitotta a szemét, nem tudta, mi az az anya. Meglátszik ez rajta? Nyomot hagy, mégpedig mély nyomot. Egy gyermek életének első napjai nagyon fontosak. A gyermeknek látnia kell maga mellett az anyját, hogy rámosolyogjon, hogy hallja a hangot, amelyet azelőtt is hallott, és most lássa is azt, aki beszél hozzá. A felnevelés szükséglet.

Pál apostol szépen mondja, hogy lehet ezernyi tanítónk, de nem sok atyánk (1Korinthus 4:15). Mit tesz egy szülő? Pál emlékezteti a korinthusiakat, hogy tejjel táplálta őket, mert még nem bírták a kemény eledelt (1Korinthus 3:2), a thesszalonikaiaknak pedig azt mondja, hogy úgy viselte gondjukat, mint dajka, aki szeretettel ápolja gyermekeit (1Thesszalonika 2:7). A szülőnek szerepe és célja van.

Emlékezzünk, hogyan nevezte Pál a tanítványait. Timóteust „szeretett fiamnak" és „hitben való igaz fiamnak" nevezte. Ugyanígy nevezte Tituszt, és ugyanígy Onézimuszt is. Pálnak lelki gyermekei voltak. És milyen szerepe volt velük szemben? Timóteusnak parancsot ad, „fiam"-nak szólítva őt (1Timóteus 1:18).

Parancsolhat-e egy apa a gyermekének? Hogyne parancsolhatna. Egy idegen azonban idegen marad: mi köze hozzám, hogy megmondja, mit tegyek? De ha az apám mondja, és engedelmességben éltem, megteszem, amit mondanak. A szülő szerepe az, hogy felneveljen, mégpedig engedelmességre neveljen, hogy amikor felnövök, tudjam, mit jelent az engedelmesség. Ezért van szükség iskolára is.

Csecsemők, ifjak és érettek

Ezért hagyta itt Isten Krisztus testét. A Biblia megmutatja, hogy Krisztus testében, vagyis a gyülekezetben vannak csecsemők, gyermekek, ifjak, atyák és érett emberek. A lelki élet pontosan olyan, mint földi életünk.

Mit tesznek a gyermekeink, amikor felnőnek? Ők is új családot alapítanak. Ha velünk maradnak, és továbbra is azt kérik, hogy gondoskodjunk róluk, vegyünk nekik tejet és minden mást, akkor ezek a gyermekek betegek. Ha egészségesek, húsz-huszonegy éves koruk körül már a házasságon, egy új családon gondolkodnak. Normális és természetes, hogy így van.

Ugyanígy van Krisztus testében is. Az Ige azt mondja a zsidóknak, hogy már régen tanítóknak kellene lenniük, de ismét arra van szükségük, hogy elölről tanítsák őket, és újra tejre szorultak (Zsidók 5:12). Mégis, hála Istennek, nem tették ki őket, pedig még tejre volt szükségük.

A templom élő kövei

Ahhoz, hogy megértsük Isten tervét velünk, emberekkel, tudnunk kell, mire hívattunk el, és miért van szükség a szövetségre: Isten a szövetségben kezdi el velünk ezt a munkát, és a szövetségben is viszi végbe. Ezért kell megmaradnunk a szövetségben, mert az Úr ezt mondja a népéről: „Mivelhogy ők nem maradtak meg az én szövetségemben, én sem gondoltam velük, ezt mondja az Úr” (Zsidók 8:9).

Isten célját az Efézus 2:19–22-ben találjuk: „Azért immár nem vagytok idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, akik felépíttettetek az apostolok és próféták alapján, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus; akiben az egész épület szép renddel egybeszerkesztve nevekedik szent templommá az Úrban; akiben ti is egyetemben épültök az Istennek hajlékává a Lélek által.”

A szép renddel egybeszerkesztett épület mi vagyunk. Pál másutt is szépen mondja, hogy Krisztusból az egész test szép renddel egybeszerkesztve és egybefoglalva minden kapcsolat segítsége által, minden egyes rész mértéke szerint kapja növekedését (Efézus 4:16). Így növekszünk szent templommá az Úrban, és így épülünk együtt Isten hajlékává a Lélek által.

Akik olvasták a Jelenések könyvét, emlékeznek arra, hogy Isten örök Országában ott van az Ő temploma. De mi ez a templom? Egy kőépület, amelybe belépünk? Nem, mi vagyunk Isten temploma, az élő kövek, amelyek felépíttettek, és szent templommá növekednek az Úrban.

Ezért adta nekünk Isten a szövetséget és Krisztus testét: hogy a szövetségben megmaradva a tejtől felnőjünk az érettségig, és együtt épüljünk az Ő hajlékává.

Segítsen az Úr mindannyiunkat, hogy megértsük az Ő elhívását, a mi elköteleződésünket és célunkat, ez a cél pedig az, hogy hasonlókká legyünk az Úr Jézushoz.

Sursa: *Az új szövetség: beiratkozva Isten tervébe* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/az-uj-szovetseg-beiratkozva-isten-tervebe